

Saviesa popular

Després de molt de temps regits pel tarannà de no gosar fer-nos mai un pet pudent, conformats amb aquella sentència que assegura que qui no pot segar, espigola; després d'anys d'anar fent la puta i la Ramoneta i d'acontentar-nos amb la consigna del peix al cove, vam adonar-nos que qui no adoba la gotera ha d'adobar la casa entera, perquè les promeses són com una veta, que dura fins que no peta. Vam prendre consciència que hi ha qui et dona una aglà per fer-te cagar un roure i, sabent que no hi ha roses sense espines, amb un ull al plat i un altre al gat, vam acabar amb el convenciment que de vegades cal tirar pel dret, que quan el vent passa per la flauta és l'hora de fer anar els dits, que qui vulgui peix ha de mullar-se el cul i si la muntanya no va a Mahoma, Mahoma ha d'anar a la muntanya. Al capdavant, aquells que són curts de mires, incapaços d'adonar-se que de lluny, es veu la vila, i de prop, la gent, ens han convençut que per molt que bufi el vent, no s'apaguen les estrelles. Hem comprovat que la llengua no té ossos, però en trenca de molt grossos i molts hem optat per dir que del teu dinar, tu el caixer.

Ens van prometre que amb temps i palla, maduren les nespres; volien que quedéssim contents tot

repetint-nos que, del que tenim, no ens falta res. Però al cap de més dies que llonganisses vam comprovar —després de moltes promeses, poques ateses— que qui molt s'abaixa, ensenya el cul. Molts de nosaltres, doncs, hem acabat per pensar, sense reserves, que cada u, a casa seva, cuina i pasta així com vol; que més val cabana buida que casa plena de llops; que val més, i de bon tros, un bon veí que un bon parent. Després de tot, fora d'aquí ningú no dubta que qui té la paella pel mànec, fa anar l'oli allà on vol, i que val més ser amo de poc que criat de molt, o que és millor ser cap d'arengada que no pas cua de lluç.

Alerta, però, i no diguem blat, fins que no sigui al sac i ben lligat. Gat escaldat, amb aigua tèbia en té prou, i l'experiència ens fa ser com aquell que ha perdut el bou i per tot sent esquelles. No ens enganyem: per l'un guanyar, l'altre ha de perdre. Però no deixarem pas de sembrar per por dels ocells, ni per un nap renunciarem a fer bullir l'olla. Sabem que tota pedra fa paret, que de gotes d'aigua es fan els rius, que de mica en mica s'omple la pica i de gota en gota s'omple la bota, i tothom sap també que preguntar no és errar, que preguntar no és ofendre. Després de tot, qui cau i s'aixeca és tan alt com era.

A la collita es veurà el fesol. Falta un sospir. Serà llavors que, o bé haurem de resignar-nos a continuar dient amén; o podrem dir, amb el cap ben alt, bon vent i barca nova!

Doncs, això... Ja m'heu entès, eh que Sí?

